

които на сѣки мигъ очаквахъ да имъ блѣвнатъ грѣмотевици.

Минъ си една минута. Видѣ се това бѣше срокътъ. даденъ отъ Тосунъ бея.

Тогава запукахъ пушки отъ западната урва, запукахъ отъ вѣсточната, запукахъ отъ дола. Обсаденитѣ слушахъ какъ пищтъ крушумитѣ прѣзъ отверстията на покрива, прѣзъ дупкитѣ на зидоветѣ и плѣскатъ въ камнетѣ, па падатъ сплескани въ краката имъ.

Балканския долъ заехтѣ.

Изведнѣжъ гърмежътъ утихнѣ.

При всичката си продупченостъ оградата даде заслона на тройцата нещастници. Никой не бѣше закаченъ. Само Рада бѣ паднала въ несвѣсть на земята. Куражътъ бѣ измѣнилъ на нещастната дѣвойка. Забрадката ѝ се бѣ свалила и черната ѝ коса на вълни се растилаше по рамото ѝ и въ праха.

Навѣрно, вториятъ залпъ нѣмаше да се забави и Рада, лѣгнала тѣй, бѣше изложена на крушумитѣ.

Огняновъ се наведе, прѣгърнѣ ѝ и ѝ прѣмѣсти въ гърба, който бѣше най-потуленъ, и подложи подъ главата ѝ вързопа. Той ѝ побутнѣ, но тя се не събуждаше, тя сѣ лежеше несъзнателна и нечувствующа нищо, що става около ѝ. И тогава, при вида на това прѣкрасно, побѣлѣло съ склопени очи и избѣдиѣли устни лице, на тая нещастна мома, която бѣ свързала съдбата си съ неговата, и съ която той трѣбваше да се раздѣли при адски мъчителнитѣ прѣдчувствия за нейната участъ, когато ржката му не ще вече да я защищава отъ тия звѣрове, отчаянна, нечеловѣшка скръбъ се изобрази по лицето му.

— Мигаръ да ѝ убий самичкѣ, помисли си той.

Понеже не приехъ никакъвъ отговоръ отъ воденицата, нападаелитѣ се осмѣлихъ повече и се поспустнахъ до пѣ-долнитѣ камънци и приближихъ до дола. Воденицата пѣ-тѣсно се стѣгане отъ вредъ и мигътъ за рѣшителни дѣйствия наставаше.